

Vấn Đáp (5)

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[30/05/2026 - 01:22 - anhlibrary]

Nam mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Kính bạch sư, kính thưa quý học viên. Hôm nay chiều 16 tháng 6, 2024 chúng ta bước vào cái buổi vấn đáp thứ hai trong khóa tu học. Con xin đi vào câu hỏi đầu tiên.

Hỏi:

Thưa sư, bên Nam Tông một người bị bùa ngải thì làm sao để chữa ạ?

Đáp:

Dạ thưa đại chúng, ở trong Phật pháp, mình học được cái này hay nè, tức là bắt đầu một cuộc tranh luận thì đôi bên phải thống nhất với nhau. Vấn đề từ ngữ quý vị nghe kịp không? Ở đây có ai tôi nói có hiểu không ta? bắt đầu một cuộc tranh luận thì hai bên phải thống nhất với nhau cái vấn đề từ ngữ trước, chứ còn mình cãi nhau một buổi, cuối cùng mới phát hiện ra đó là cái chữ đó mỗi người hiểu nghĩa, hiểu không? Đó là cái đại kỵ.

Cái này trong Trường Bộ Kinh dạy. Trong Trường Bộ Kinh Đức Phật Ngài dạy bắt đầu một cuộc tranh luận phải xác định văn và nghĩa. Tức là từ ngữ và ý nghĩa của từ ngữ. Chứ nếu không là cãi cả buổi cuối cùng phát hiện ra là vấn đề nhỏ xíu. Một người thì kêu bò, có người thì kêu lợn, có người kêu heo, có người kêu béo, có người kêu mập, người kêu ốm, người kêu gầy. Hiểu không? Cái tung bưng hết.

Chuyện thứ nhất là cái vụ bùa ngải, thì trong câu hỏi, hỏi rằng mình bị bùa ngải phải làm sao? Thì cái câu hỏi, để trả lời câu hỏi đó, để trả lời thì bắt buộc mình phải làm câu hỏi trước. Dựa vào đâu mà mình biết mình bị bùa? Có nghe kịp không? Các vị có nghe câu hỏi này không ta? Thôi bây giờ tôi nói thẳng luôn là thầy Vĩnh Lộc đi. Thầy nói là thầy bị bùa. Thì tôi xin hỏi vậy chứ thầy dựa vào đâu thầy nói thầy bị bùa. Nó lớn chuyện lắm chứ không phải nhỏ đâu. Hiểu không? Chuyện đầu tiên mình phải hỏi chính đương sự là dựa vào đâu mà you nói you bị bùa. Rồi đó là chuyện thứ nhất.

Trong khi nó không phải, mà mình cứ đề nó ra mình áp dụng phương pháp này, phương pháp kia thì nó buồn cười lắm. Hiểu không? Rất là buồn cười. Đây. Đó là chuyện thứ nhất.

Chuyện thứ hai, giả định. Cái này là hoàn toàn là giả định. Bởi vì cái chuyện bùa ngải nó là chuyện vô hình. Mình toàn đoán mò không à. Chúng ta cứ biết rằng có vô số những cái lý do, nghe cho kỹ, tôi nói rất là chậm, có vô số cái lý do để dẫn đến cái tình trạng hao hao như bùa ngải, hao hao như ma nhập. Đó là gì? Đó là tâm thần, là suy nhược thần kinh, là hoang tưởng. Các vị có nghe kịp cái này không? Mấy cái này nó cũng y chang như bùa. Nó y chang như là bị ma nhập vậy đó. Cái hoang tưởng nó dễ sợ lắm. Nó dễ sợ lắm. Tức là thứ nhất là người đó là nói thẳng luôn người đó phóng dật nhiều. Một là phóng dật nhiều. Thứ hai đó là người không có cái trọng pháp. Trọng pháp tức là cái điểm quan tâm ấy. Người nó không có cái trọng trọng pháp để mà quan tâm.

Thí dụ như người đó phải là hành giả, người đó phải là học giả. Học giả là gì? Học giả này không phải là scholar mà học giả này là learner. Có nghĩa là cái người mà chuyên tâm học đạo ấy, họ coi Phật pháp là quan trọng, coi chuyện học là quan trọng, coi chuyện hành là quan trọng, coi cái chuyện làm công đức là quan trọng. Cái người mà không có ba cái này nè, thì cái đầu óc trong kinh gọi là chetokhila, tức là cái tâm lang thang. Mà cái tâm lang thang mà cộng với cái suy nhược thần kinh thì nó rất dễ dẫn đến tình trạng mà hoang tưởng. Tôi nói thiệt là kỹ luôn mà tôi nói từng chữ, từng chữ vậy đó. Không có cái trọng pháp, không có cái trọng điểm để mà dán cái tâm, nương tâm thì rất dễ bị cái tình trạng hoang tưởng. Đặc biệt là người mà có thần kinh yếu hoặc là nói theo A Tỳ Đàm là người có tâm phóng dật nhiều, thiếu niệm, thiếu định thì người này rất dễ bị rơi vào cái tình trạng mà mình nhìn, thoát nhìn vào tưởng là ma nhập, tưởng là bùa chú nha. Cái chuyện đầu tiên phải xác định cái đó trước.

Chuyện thứ hai khi xác định được đương sự mà nói chữ xác định cho bà cố tôi không biết sao xác định nữa. Xác định được đương sự bị ma nhập là mình phải nói chuyện với họ, chứ không phải tụng kinh. Tiên lễ hậu binh phải nói chuyện với họ. Phải nói chuyện với họ là you dựa vào người này you cũng không phải nhờ cái dựa đó mà you an lạc hơn. Mà you dựa và you chỉ làm cho người ta khổ

mà you cũng không an lạc. Buông được thì buông. Buông được thì buông chứ còn dựa vô vậy nó cũng không có gì vui hết. Mình phải nói chuyện với họ trước. Và tới cái bước hai mà nếu mà họ nói là tôi thích ở đây, tôi muốn đi đâu hết thì lúc đó mình mới tụng kinh.

Mà cái tụng kinh nó là cả một cái vấn đề lớn, một vấn đề lớn, đó là bản thân người tụng là phải có giới. Trong kinh nói là phải có Giới, có Định hoặc không là có Giới, có Niệm.

Thứ hai nữa là trong lúc tụng phải biết rõ mình tụng cái gì và mục đích mình tụng để làm gì. Tụng cái gì là sao? Mình biết rõ mình đang tụng bài kinh chuyên pháp luân nè. Nội dung là Bốn Đế nè. Mình tụng bài kinh Vô Ngã nè. Nội dung nói về Tam Tướng nè. Mình đang tụng bài kinh từ bi nè. Nói về cái chuyện yêu thương và bao dung nè. Mình phải biết rõ. Cho nên chuyện thứ nhất người tụng phải có Giới, có Niệm. Thứ hai người tụng phải biết rõ ý nghĩa của cái bài mà mình đang tụng. Thứ ba mình tụng để làm cái gì? Đó là hóa giải. Hóa giải mâu thuẫn giữa người và phi nhân. Hiểu không? Thì có hội đủ ba cái này nè thì mới nên tụng chứ không có phải là nghe ma nhập rồi đề ra mà tụng mà trong khi bản thân mình không hiểu ý nghĩa cái mình tụng hoặc vừa tụng mà nghĩ tùm lum.

Biết bà con nhớ ba cái này không? Thế nào trong đây cũng có người thắc mắc sư nói mà Sư dựa vào đâu? Dạ Mi Tiên. Kinh Mi Tiên có nói rõ như vậy. Cái người tụng phải có Giới, có Niệm. Thứ hai nữa là người tụng phải biết rõ mình tụng cái gì. Tâm phải gắn vào đó, chứ không có vừa tụng mà cái đầu lang mang, lang mang. Thứ ba là tụng định nhằm mục đích gì? Nghe kịp không ta? Trong lớp mình bữa nay có người lạ hả? Sao lưng cô Trang?

Như vậy thì cái chuyện thứ nhất là mình phải xem coi người đó có phải là hoang tưởng hay không? Thứ hai là nếu là phi nhân thì mình phải nói chuyện họ trước rồi mình mới tụng kinh sau. Xong chưa?

Bây giờ tới chuyện thứ ba là chuyện bùa ngãi. Nếu mà mình nghe kể, cái cách kể đó mình nghi là nó làm bùa. Thí dụ như là cái thầy Vĩnh Lộc, Thầy nói với tôi là hôm qua thì rất là bình thường cho đến 4:00 chiều tự nhiên cái cô Diệu Tâm đưa cho thầy một cái ly nước mà xưa nay cô Diệu Tâm vốn dĩ không có hoan hỷ với thầy Vĩnh Lộc, tự nhiên hôm qua mắc cái chứng gì tự nhiên vui cười tùm lum hết là mình thấy hơi kỳ kỳ rồi. Bà vốn không có ưa thầy Vĩnh Lộc, mà nhất là đôi bên có mâu thuẫn có tranh chấp mà tự nhiên hôm qua cái ông ứng bà nhập tự nhiên bả vui, bả lãng xãng, lãng xãng pha nước cam thầy uống, mà thầy uống xong tự nhiên thầy thấy tai chân lạnh ngắt, đầu óc không tập trung, tối ngủ mơ màng, thảng thốt giật mình giữa đêm, hiểu không, thí dụ như vậy, chứ còn bùa ngãi nó cho mình nhiều lắm, nhiều cái triệu chứng hoặc là thí dụ như mình uống cái đó vô mình bị đau, bị đau đặc biệt một cái bộ phận nào đó, đau bụng đau quặn quặn, xoáy xoáy và có trường hợp nhẹ nữa là uống bị dính bùa xong mình nghe nặng nặng giống như có một cái khối lượng vài kilô nằm trong người của mình như vậy. Nghe kịp không? Đau đốn, nặng nè hoặc là đầu óc hoang mang, thiếu tập trung, vã mồ hôi lạnh, thí dụ như vậy. Nhưng mà mình cũng phải xác định là nguồn nó ở đâu nó ra, là cô Diệu Tâm. Nghe kịp không? Nếu cô Diệu Tâm là mẹ ruột, chị ruột thì mình không thể nào mà mình nghi được.

Nhưng mà cổ là cái người không ruột lắm, ruột mà ruột già hoặc là ruột dư thì trong trường hợp đó là mình phải... thì trong kinh nói đó, thì theo trong kinh có nói, trong kinh có nhắc đến những thứ bùa như là bùa Mahaganthaga, Chintamani, nhiều thứ bùa thì cái cách giải, một là tìm đến cái kẻ nào buộc, thắt nút thì kêu kẻ đó tháo ra, hiểu không? ai buộc thì người đó tháo. Còn cách hai là phải tới nói chuyện thẳng với bà Diệu Tâm. Và cái điều thứ ba tôi không phải thầy pháp cho nên tôi chỉ nói tới đó thôi. Tức là một là kiếm cái người nào mình thấy là cao tay ẩn, hai là tới nói thẳng với bà này, bà cho uống cái gì và lý do tại sao bà bắt mình uống. Các vị nghe kịp không? Và đó là ngoại công.

Còn nội kích là cái gì? Nội kích là cái gì? Niệm Giới, niệm Phật, niệm Giới, niệm Thiên, niệm Tâm từ. Niệm Phật, niệm Giới, niệm Thiên, niệm Tâm từ.

1/ Niệm Phật là suy tưởng tới đức lành của Phật.

2/ Niệm giới là suy tưởng cái giới hạnh của mình. Sẵn đây tôi bài luôn. Nếu trong suốt thời gian qua giới hạnh mình không thanh tịnh thì kể từ bây giờ mình phải phát nguyện giới lại.

Thí dụ như mình là cư sĩ, mình có năm giới, bát giới thì mình phải nguyện giới lại để cho nó sạch. Hiểu không? Thứ nhất là niệm Phật, thứ hai niệm giới.

3/ Thứ ba là niệm Thiên. Niệm Thiên là sao? Tất cả những vị nào mà đã có cái lòng hộ pháp thì xin hộ trì cho tôi. Và cái mạng này của tôi là cái mạng của Tam Bảo. Tại sao? Tại sao mạng này mạng của Tam Bảo? Bởi vì tôi còn sống, tôi còn khỏe thì tôi còn tu.

Tôi còn sống, tôi còn khỏe thì tôi sẽ làm nhiều cái chuyện cho đạo. Hiểu không? Kể từ bây giờ tôi là của Tam Bảo chứ không phải là của mẹ, của cha. Hiểu không? Thì xin chư thiên hộ pháp phải hộ trì cho tôi. Niệm thì phải niệm như vậy đó mới linh. Chứ còn xin ông tham tà, ông tào phù hộ cho con, phải đánh mình đánh lớn, đánh trận lớn, đánh cấp sư đoàn ấy.

Là cái mạng này của con bây giờ của Tam Bảo. Vì sao? Vì con còn sống thì con sẽ tu. Thứ hai, con còn sống là con sẽ hỗ trợ cái diện hồng pháp, giữ gìn mạng mạch tông môn, duy trì cái tuổi thọ chánh pháp mà mình hứa là mình phải làm. Hiểu không ta? Mà cách bảo vệ chánh pháp có nhiều cách. In ấn kinh sách, nuôi tăng, cất chùa, đúc chuông, tạc tượng hiểu không? Chứ không phải nghe vậy là tự nhiên bán nhà đem 50 tỷ vô hộ pháp thì sai.

Hiểu không? Cứ khẩn như vậy. Thân này là của Tam Bảo. Và trong kinh nói cái này mới ghê nè. Bàn tay viết kinh tạc tượng. Bàn tay viết kinh chính là bàn tay tạc tượng. Tâm niệm Phật thì cái thân mình lúc đó đã trở thành ngôi tháp. Cái này chắc phải ghi nè.

Tâm niệm Phật thì cái thân mình lúc đó đã thành ngôi tháp. Không biết hiểu câu này không ta? Có hiểu không? Cái Tâm mà niệm Phật thì cái thân mình lúc đó đã trở thành ngôi tháp. Phải vậy đó.

Nghĩa là thứ nhất là niệm gì? Niệm giới trước. Thứ hai là niệm Phật, niệm Giới. Tùy mình muốn niệm nào trước niệm, niệm Phật, niệm Giới. Rồi tới niệm Thiên. Niệm thiên tức là niệm mấy vị đó. Niệm thiên có hai cách.

- Niệm thiên mà để đắc cận định là niệm khác. Niệm Thiên để đắc cận định thì mình niệm thế này. Những cái pháp lành nào mà để dẫn về cõi trời thì tôi có được cái pháp đó. Đó là niệm thiên để đắc định.

- Còn niệm thiên mà trong cái trường hợp mà hộ niệm thì mình niệm khác. Xin các vị hộ pháp hãy hộ trì cho tôi vì cái thân tâm này là của Tam Bảo. Nếu tôi khỏe, tôi vui thì tôi sẽ tu tập và đồng thời tôi sẽ hộ trì Phật pháp.

Thì lúc tự nhiên mấy vị hộ pháp họ có trách nhiệm họ bảo vệ mình. Hiểu không? Niệm Phật, niệm giới, niệm thiên rồi cuối cùng là niệm gì? Nãy mới nói niệm gì?

4/ Niệm Tâm từ. Tức là giữa chúng ta vốn dĩ không có cái... ngay kiếp này nè, không có gì oan trái hết. Có chăng là cái oan trái tiền kiếp thì mong rằng kiếp này là oan gia nên giải bất nên kết, tháo được thì tháo.

Kiếp xưa oan trái nhau, tôi và bạn không biết Phật pháp nhưng mà kiếp này nè là bạn đang hại một người quy y Phật. Cái tội đó không nhỏ.

Trong kinh nói có một lần đó có một cái vị, một tiên ông, ông bị một vị khác oai lực nhiều hơn tấn công ông thì lúc ông hoảng sợ ông mới niệm Phật. Thì lúc bây giờ Đức Phật đang ở chùa Kỳ Viên khi mà Ngài biết cái ông nhỏ mà ông niệm Ngài đó, thì Ngài mới nói một câu thế này, Rahu hãy thả nó, nó đã quy y ta. Chư Phật luôn thương đời. Khi mà ở chùa Kỳ Viên Ngài nói như vậy đó thì cái vị mà đang tấn công đó, trong kinh nói đó là lập tức tháo lui mà không dám nhìn cái đối tượng đó nữa. Góm như vậy Rahu hãy thả nó. Nó đã quy y ta. Chư Phật luôn thương đời. Tức là mình đã khi mình quy y mình đã là con của Ngài rồi. Hiểu không? Thì tại các vị là nhân loại các vị không có không có đủ cái độ nhạy để các vị cảm cái đó. Chứ nếu mà cái hàng hóa sanh họ nhạy lắm. Hóa sanh họ nhạy lắm. Bây giờ như tôi nè thì tôi bằng xương bằng thịt thì nó khác chứ nếu tôi là hàng phi nhơn mà vất vương đầu cây ngọn cỏ mà kêu tôi chạm tới một cái người cư sĩ mà quy Phật tôi sợ chứ, hiểu không? cái thân xác mình càng tinh tế chừng nào thì cái độ nhạy cảm, cái độ sensitive nó càng cao chừng đó họ sợ lắm, còn cái thứ mình thuộc về vật chất trơ, biết trơ không? đây có ai biết vật chất trơ không? sao cái gì cũng không biết hay quá hả ta tôi thích cái chỗ đó không có biết cái khi móc, đó vật chất trơ đó, thì so với chư thiên thì mình là vật chất trơ mình không có cái độ nhạy cảm.

Trong kinh nói thế này, loài người đi đứng trước bên cạnh một cái người phước nhiều hay phước ít khó cảm được. Nhưng chư thiên, hàng hóa sanh thì không. Nó gặp cái đũa nào mà hơn nó, nó biết ngay. Hiểu không? họ rất là nhạy. Họ nhạy lắm. Còn nhân loại mình là vật chất trơ. Cho nên mình

dở ẹc. Mình nhiều khi mình giết A La Hán mà mình không có teo. Tại vì mình không có cảm được ông đó hơn mình. Chư thiên thì không, biết ngay.

Cho nên khi mình thờ Phật thì khi niệm Phật thân ta là bảo tháp. Khi ta quy y Phật ta đã là con của Phật. Ta là người một nhà của Ngài. Dầu mình cách Ngài xa lắm nhưng vẫn là con cháu họ xa. Thì cái hàng phi nhân họ ngại lắm. Như vậy thì mình khi mình bị trường hợp mình bốn niệm. Một là niệm Giới, niệm Phật, niệm Thiên và niệm Tâm từ, nhớ là hồi xưa mình oan trái với nhau, hai đứa không biết đạo. Bây giờ mình biết đạo rồi. Tôi là con của Ngài thì thôi bỏ qua được thì bỏ, chứ giờ đụng một lăm ẹ. Thì tự nhiên họ nhả ra thôi. Đó rồi trả lời xong câu hỏi. Thì nhưng mà cái câu này câu của người ta nhưng bà con cũng nên nhớ để mà ngừa trường hợp, chứ đừng có nghĩ là không phải chuyện của mình. Chuyện quan trọng.

Hỏi:

Chúng con kính ơn sư. Con xin qua câu hỏi tiếp theo. Xin sư dạy về việc tự sát.

Đáp:

Tôi đọc rất nhiều, rất nhiều kinh nói về tự sát. Tôi đọc rất nhiều kinh nói về tự sát thì tôi thấy có một cái điểm chung là nghiệp tự sát bắt đầu do nghiệp sát. Nghiệp sát, cái nghiệp sát nó cho ra nhiều thứ quả.

1/ Một là dễ dàng bị tai nạn, dễ dàng bị tai bay họa gửi, dễ dàng bị tấn công đổ máu, tử thương. Đó là nghiệp sát.

2/ Thứ hai nếu không bị ai giết thì bản thân mình yếu mệnh, bệnh tật và thường xuyên âu lo vô cớ. Cái này mới quan trọng nha. Chuyện thứ nhất là dễ bị người khác tấn công sát hại. Hai nếu mà trong lúc chưa bị đó, thì bệnh hoạn yếu thọ xong chưa? chết thảm và đặc biệt là thường xuyên âu lo vô cớ, ngồi đâu hoảng hốt giật mình, thảng thốt, nghiệp sát nhớ, cái đó.

3/ Và cái cuối cùng đó là nếu không ai giết mình thì mình rất là dễ chọn cái giải pháp tự kết liễu mặc dù cái mặc dù là quan trọng, mặc dù rất nhứt nhát mặc dù rất nhứt nhát nhưng mà nghiệp sát nó đã trở rồi thì coi như là rất thường hề cứ gặp cái bẻ tắt hay nghĩ cái đó hoặc nhiều khi không có chuyện gì cũng thích.

Tôi kể cho bà con nghe một cái chuyện này. Cái đám mà mạng xã hội nó khoái lắm nè. Cách đây khoảng vài tháng có một đêm đó, không biết chị Hồng còn nhớ không? Tôi gọi phone cho chị Hồng nửa đêm tôi nói tôi đã giấu tất cả con dao trong nhà rồi. Chị Hồng ở cách tôi hai tiếng mấy, đêm đó ở trên núi có mình tôi trên đây nè. Các vị biết tôi xuống bếp, tôi rửa mấy cái ly mà sao tôi liếc nhìn mấy con dao, tôi nghĩ, tôi nhìn mấy con dao tôi nghĩ cái mũi nhọn này mình để vô chỗ chắc chết, mà tôi rờ hết con này tới con kia tôi đều nghĩ như vậy. Và cuối cùng tôi biết không yên, tôi niệm Phật, tôi rãi tâm từ xong, tôi mới gói hết mấy con dao tôi bỏ vô trong cái giỏ và tôi treo ở ngoài trước nhà tôi, giờ trước nhà tôi có nguyên giỏ dao không, đâu ai biết, mà cái việc thứ nhất tôi biết Phật pháp mà, tôi biết Phật pháp và kiếp này tôi đâu có sát sinh, kiếp này tôi đâu có sát sinh và tôi cũng không có thích sát nữa và tôi cũng đâu có chuyện gì buồn, vậy đó mà cứ đứng rửa ly mà cứ giống như cái nghiệp nó trở cứ nhìn mấy con dao rồi cứ rờ rờ cứ nghĩ cái này mà nó chọt vô chắc máu ra cầm không có kịp, rồi lấy con dao khác cũng rờ rờ nghĩ cái con này mà chọt vô là cứu không kịp, rồi cái rờ rờ mấy con mũi bằng, mấy con này tự tử không được nhưng mà cửa ngang được, cuối cùng là tôi lựa mấy con đặc tiền nhất, bén nhất tôi gói giấy báo, tôi cột cẩn thận tôi treo trước nhà, tôi treo bên ngoài. Cho các vị biết, thương lắm mới kể chuyện riêng cho nghe, chứ còn cái đó mà kể tầm bậy là chết, kỳ lắm, kỳ lắm à nha, mà tôi không có chuyện gì buồn hết, tự nhiên vậy đó cho nên nhiều khi mình thấy ta tự sát mình bàn tán chắc thật tình hay là bị truy sát, giạt nợ, NO, cái nghiệp nó tới, nó khiến, khiến cho chọn một cái chuyện đó là bậy, hiểu không? nhớ cẩn thận. Cho nên thường ngày phải rãi tâm từ và chưa đủ, rãi tâm từ chưa đủ còn phải này nữa, mong cho muôn loài biết tự bảo trọng, xong chưa? Và dĩ nhiên Phật pháp nhiều thì mình có nhiều chiêu cứu lắm.

Khi mà có một cái Tâm sợ hãi hay có cái Tâm mà quái đản vậy mình niệm thể này tất cả là sương khói. Đừng có để cái gì nó trở thành gánh nặng, tất cả là sương, đừng để cái gì thành gánh nặng, tất cả là sương, đừng để cái gì nó thành gánh nặng. Ngay cả cái ý muốn làm bậy nó cũng là sương. Phải nhớ như vậy, khiếp như vậy. Cho nên thì tôi trả lời câu hỏi, thì tôi coi trong kinh ghi rõ ràng tức là Tỳ kheo Chandaka (Xa-Nặc) là một, Ngài Godhika là hai, nhóm Tỳ kheo mấy trăm vị trong Luật tạng là ba, có lần đó Đức Phật Ngài giảng cái đề mục bất tịnh, thân này gồm có tóc, lông,

móng, răng, da, vốn dĩ là bất tịnh, mỗi lần ăn là mỗi lần bỏ rác vào người và bài tiết chính là giẫy phứt đồ rác, dạng vậy, thì 500 vị nghe xong mà trong Kinh nói lúc đó Đức Phật Ngài giảng kinh đó xong Ngài nhập định, nhập suốt 7 ngày thì trong suốt bảy ngày đó là 500 vị lần lượt về tự sát, tự sát, tự sát thấy cái thân này nó nặng nề bất tịnh không muốn giữ nữa.

Tự sát, tự sát thì có một chuyện rất là đáng buồn, rất là đáng buồn đó là tôi nói hết luôn nha, là ở trong lớp mình nè có mấy người họ nghe pháp của tôi rồi họ đi hỏi mấy vị sư khác, hỏi chị có biết Sư Giác Nguyên không? thì có nhiều vị họ nói tốt, nhưng có vị họ nói rất là tệ về tôi. Cái chuyện đó không quan trọng nhưng mà cái này quan trọng nè.

Tôi có ra sao thì ra, nhưng mà tôi là một người rất là cẩn trọng trong cái chuyện mà thuyết giảng và giải đáp thắc mắc. Cho nên nếu vì một lý do riêng tư nào đó mà bài xích tôi thì cá nhân tôi thì không sao nhưng mà bài xích tôi, tôi là một cái speaker của Phật giáo, tội lắm. Hiểu không? Hiểu tôi nói không? Không có nên.

Tại sao tôi đang nói chuyện tự sát mà tôi quẹo qua đó? Bởi vì tôi đã nghe giải thích rất là nhiều về cái bài kinh đó, giải thích rất là kỳ. Giải thích là tại sao mà Đức Phật biết, Đức Phật là toàn giác. Ngài biết, Ngài biết trước chứ giảng kinh này sẽ có mấy trăm vị tự sát. Ngài có biết hay không? Chắc chắn biết.

Thứ hai là tại sao mà trong lúc đó Ngài lại nhập định giống như tránh mặt, nhập định không biết gì hết phải không? Là tại sao vậy? Ô thôi các vị giảng tùm lum hết. Các vị nói có vị thì giảng là thật ra nó không phải là tự sát mà nó là thị hiện tự sát. Rồi các vị thì nói là chắc các Kinh ghi sai, rồi có vị nói là Đức Phật nhiều khi cũng có cái chỗ không biết, ôi nói tùm lum hết nhiều lắm, rồi có vị nói là Đức Phật vì lòng đại bi muốn mấy vị này tự sát để về trời sống sướng hơn, tôi nghe hết, nhưng mà không, trong chú giải đó giải thích như thế này, các Tỷ kheo này đều mắc trọng nghiệp về sát sinh, trong đó có vị từng là trộm cướp, từng là đặc biệt là thợ săn, ngư phủ. Thợ săn, ngư phủ, trộm cướp đều mắc trọng nghiệp. Và sẵn đây tôi nói luôn cộng nghiệp nó có hai, chắc phải ghi quá. Cộng nghiệp (sahakamma) nó có hai.

1/ Một cùng làm chung một nghiệp thì gọi là cộng nghiệp.

2/ Trường hợp hai không có làm chung. Mỗi đứa một phương trời cách nhau 1000 năm ánh sáng nhưng mà cái nghiệp nó giống nhau. Hiểu không ta? Hiểu không? Một là hợp tác cùng tạo chung một nghiệp đó gọi là cộng nghiệp. Cộng nghiệp có hai đó là một là cùng làm chung một nghiệp, thứ hai là không làm chung nhưng mà nghiệp giống nhau là sao? tôi ở Bắc Âu, tôi nè, tôi ở Na Uy tôi đi câu cá, thầy Đồng Ấn ở bên Nhật đi câu cá, Thầy Vĩnh Lộc ở bên Campuchia đó đi câu cá, mà ba anh em tôi không có biết nhau. Nhưng nếu mà cái quả nghiệp sát này mà của ba người mà nó đến lúc cùng trả một ngày, thì ba anh em tôi bị rớt máy bay cùng một lúc hoặc là ba anh em tôi bị nổ mìn, bị lật xe, bị chém gì đó mà chết cùng một lúc. Hiểu không? Và cái thời điểm mà ba người này tạo nghiệp rất có thể trước sau, không có phải cùng một lúc. Nhưng mà các vị biết mà, tuy vị kia làm trước tôi 10 năm, ông nọ làm sau tôi 10 năm nhưng mà cái nghiệp tùy cái nặng nhẹ. Tùy cái nặng nhẹ. Nhiều khi cái nặng ông kia đó cái lực đẩy ông tới đó nó phải trở. Còn tôi cái nghiệp tôi yếu hơn nhưng mà nó cũng tới đó. Hiểu không? Thì trong vũ trụ vô lượng chúng sanh thì hể cái đứa nào mà nó cùng một loại nghiệp, mà nó cho quả cùng một loại nghiệp và phải bị trả đúng cái thời điểm đó thì tụi nó bèn gặp nhau.

Thí dụ trong một chuyến bay gồm rất nhiều quốc tịch, rất nhiều quốc tịch thì tự nhiên nó phải hẹn, tự nhiên nó không có hẹn nhưng mà nó phải mua nó lòn lách sao nó mua vé đúng ngay cái chuyến bay đó hiểu không? hoặc là bị bom rơi đạn lạc thì mình có thể là mình không có tạo, không có cùng tạo nghiệp, không có gặp gỡ nhau đâu nhưng mà cái nghiệp giống nhau thì nó khiến cho cái chiếc xe đó phải bị cán trái mìn chết sạch, đó nó có trường hợp là vậy, cộng nghiệp xong chưa, rồi thì 500 vị tỷ kheo này đều là bị nghiệp sát thì Đức Phật Ngài biết rằng dầu... nghe cho kỹ nè dầu không gặp Ngài thì họ sẽ... một là bị giết hai là tự sát và lúc đó họ sẽ bị đọa. Chi bằng trước khi họ bị giết, trước khi họ tự sát, hãy cho họ lót lòng cái đề mục bất tịnh để trong lúc cận tử họ có cái họ cảm đi. Nghe kịp không? Trong lúc cận tử họ có cái họ cảm đi.

- Và cái này là nội dung của cái câu cái bài tôi đang giảng là một trong bộ Samantapāsādikā là sơ giải Tạng Luật cái phần giải bất cộng trụ ấy.

- Thứ hai là ở trong chú giải gọi là bộ Sāratthapakāsinī chú giải của Tương Ưng nói vậy đó.

Chú giải của Tương Ưng và chú giải của Tạng Luật. Bản Pali nói rất là rõ hai trường hợp đó. Có nghĩa là Đức Phật biết trước, biết trước là mấy vị này vì nghiệp sát quá khứ phải bị giết hoặc là phải tự sát mà lúc họ ra đi họ sẽ sợ hãi. Trong đó ghi rất rõ [pali] là sẽ ra đi trong cái niềm nỗi sợ hãi của phạm phu. Cho nên là Ngài không muốn họ ra đi mà hãi hùng cho nên Ngài dạy cho họ cái đó. Còn 500 vị đó là đều phải bị giết và phải tự sát là sao? Trong 500 vị đó có vị gan thì tự lấy cái dao cạo tóc cửa cổ của mình. Còn có nhiều vị nhất thì nhờ bạn cửa giữm. Cái cảnh nó nhìn thấy ghê lắm. 500 vị, ông này nhào tới cửa ông kia, cái ông kia tự đâm cái ọc, ọc ra thở không được, hức mấy cái máu trào lỗ mũi, ông nội nhào tới cửa cái Diệu Ngọc, bà Diệu Tâm cắt cổ bà Chúc, bà chúc ngang đâm chị hồng, chị hồng lụy thầy Đồng Ân, thầy Đồng Ân chém thầy Vĩnh Lộc, thầy Vĩnh Lộc nhào qua chém Thầy Diệm Đạo, đó đâm tới tôi, tôi né được, khủng khiếp mà các vị tưởng tượng 500 người, máu chảy thành sông mà thầy chết thành núi, tự sát là vậy đó thầy. Dạ. Rồi.

Hỏi:

Dạ con xin qua câu hỏi tiếp theo. Cái câu hỏi này nó có liên quan với nhau con xin đọc hết luôn ba phần. Thừa sự người cư sĩ có thể tu thiền định Samatha thì phải ly lục.

Tức là câu hỏi là người cư sĩ ly dục thì phải tu thiền định như thế nào và nên tu mục nào trong 10 đề mục Kasina? Có nên tu thiền định trước để có sự tập trung hay có thể tu cả hai là thiền định và thiền quán cùng một lúc? Nếu chỉ tu thiền quán thì chỉ cần sát na định hay cận định thôi.

Đáp:

Cảm ơn bà con. À thấy không có học giáo lý khổ vậy đó. Bà con có nhớ bữa hôm tôi nói không?

Một là phá sập, hai là vô hiệu hóa. Nhớ cái đó không? Đó tự nhiên nhớ cái đó. Mình là cư sĩ nhưng mà mình có khả năng vô hiệu hóa cái sự ràng buộc của gia đình hay không? Nghe kịp chưa? Đó là chuyện thứ nhất.

Chuyện thứ hai không hề... cái này phải ghi bằng mục đồ, không hề có một tí ti khác biệt nào trong cái chuyện tu hành giữa người xuất gia và người cư sĩ.

Vấn đề là anh có dàn xếp được những cái rắc rối trong cái đời tư của anh hay không. Đừng có nói là người xuất gia là thanh thân cái đó sai bét. Hiểu không? Cái đó đúng không? Hiểu không ta? Người xuất gia mà bận rộn đệ tử, học trò, chùa chiền xây cất, tiền nong, chi thu thì người xuất gia đó là cũng rối hơn canh hẹ. Hiểu không? Người cư sĩ có thể kiểm soát được cái đời sống, kiểm soát được diện chi thu, thu xếp được gia đạo, thu xếp được việc nhà thì người cư sĩ đó cũng tuyệt đối là tự tại hơn người xuất gia. Cho nên trong kinh dạy có bốn cái hình thức tự tại.

1/ Một là thân tự tại mà tâm không tự tại.

2/ Thứ hai là tâm tự tại mà thân không tự tại.

3/ Ba là thân tâm đều tự tại.

4/ Và bốn là thân tâm đều không tự tại.

Thân tự tại mà tâm không tự tại là sao? Là nhìn hình trên hình thức không vợ con, không vợ chồng, con cái, nhà cửa. Nhưng mà cứ ràng buộc lằng xằng lít xích. Còn nhớ cái chuyện mà cái ông mà gánh nước mà ông để dành tiền ông cưới vợ không? Nhớ chuyện đó không? Hay là trưa là buồn ngủ có cần ngủ chút không? Ngủ chút nha.

Đó là nhớ cái ông đó không? Tức là khi nó dính líu chuyện không có đáng. Dính líu chuyện không có đáng. Người ta tiền muôn bạc vạn mà dính không tức. Còn đặng này mình có chút xíu mình cũng dính nữa. Tôi nhớ hồi ở Việt Nam tôi gặp cái cảnh này tội nghiệp, nhỏ đó nó bán mì gõ đó, cái xe mì gõ đậu ở góc đường, nó đậu ở đâu tôi không biết mà tôi nhớ nó cầm hai cái thẻ tre nó đi nó gõ tóc tóc, tóc tóc mà ở đây có ai biết cái mì gõ không ta? biết hả? mà tội nghiệp nó lắm, nó gõ mà nó buồn ngủ quá, nó vừa gõ, nó vừa gõ mà nó vừa ngủ, thương lắm, mà tôi nhớ hồi đó tôi ở chùa rồi cái xe lam mà chạy mà mỗi lần mình đề mình phải vịn cái dây, biết vịn cái dây không? vịn cái dây đập rồ rồ đó, thì tôi nhớ có bữa tôi đi, ngồi xe mà tôi buồn ngủ quá đi, mà xe lam tài xế ngồi hai bên chở được thêm hai người khách nữa, mà ông nói thầy thầy, thầy xuống cho tôi đập máy một cái, mà buồn ngủ, mà bên kia là thằng bán vé số, bên đây là tôi mà ông nói thầy thầy xuống cho tôi đập máy cái. Chị Hồng nghe chỉ mắc cười, chị Hồng không biết đập máy hả? Con gà trống. Gà trống gà mái đập mái, mà cái máy kia là y ngăn nhưng mà dân Nam Bộ thì nó đâu có phân biệt gì đâu, nói thầy xuống tôi đập máy cái, nhiều cái cũng ác. Rồi cho nên chuyện thứ nhất không hề có sự khác biệt

trong chuyện tu hành giữa tăng và tục. Không hề có sự khác biệt trong cái chuyện gọi là giữ bao nhiêu giới.

Thí dụ như cái người 227 giới tuyệt đối có thể tu thiền. Thì cái anh mà giữ 5 giới tuyệt đối có thể tu thiền. Chứ đừng có nói là cái anh 227 ảnh giới nhiều hơn cái anh mau đặc, cái đó còn khuya. Vì sao vậy? Vì cái anh mà 227 giới nhiều khi ảnh nhiều quá, ảnh dễ bị lem nhem lắm.

Còn cái tên mà nó có 5 nó dễ giữ sạch lắm. Nghe hiểu không? Nhờ nó ít vậy mà nó chắc ăn. Hiểu không ta? Cho nên nhiều người nó ngu quá nó hiểu lầm tưởng giữ nhiều giới là dễ tu. Chưa chắc, giữ nhiều giới dĩ nhiên, nếu mà giữ mà sạch bách 227 cái tay này cái tâm nó ngon lắm, tâm nó êm lắm nhưng mà khó lắm, nó dễ bị trục trặc, trục trặc lắm, bởi vì cái máy nó càng phức tạp thì nó dễ bị trục trặc. Bên Mỹ tôi có biết một ông Phật tử đó ông có một cái nồi cơm điện 24 tuổi, xài cho năm thế hệ học đại học. Tức là cái nồi đó là coi như xứng đáng được cả dòng họ quý lại như bảo vật. Bởi vì nó đã nuôi bao nhiêu bác sĩ, kỹ sư, luật sư bằng nồi cơm đó.

Thì cái ông Phật tử đó ông vui lắm, ông mang giày mà ông để dành mà ông đi đằng trước mà đôi giày đằng trước nó chia hai, phần sau nằm sau, phần trước nằm trước. Thứ hai là ông có chiếc xe Toyota Corolla 18 tuổi và thứ ba là nồi cơm điện 24 tuổi. Thì cái nồi cơm điện, tôi hỏi ông cái gì mà lâu dữ vậy? Ông nói câu ra rất là hay, thưa sư nó đơn giản đến mức nó không biết hư cái nào.

Đừng có cười cái câu này quý vị nghe nó khác, mà tôi cái câu nó ám ảnh tôi tới bây giờ, nó đơn giản đến mức nó không biết hư cái nào. Người cư sĩ nếu có lòng tu giữ đúng 5 giới mà giữ cho ngon. Còn cái thứ mà ham, mà nhào vô mấy trăm, nó trục trặc, trục trặc không hư nhà tắm thì hư toilet. Không hư toilet nó hư phòng ngủ. Không hư phòng ngủ nó hư phòng khách, hiểu không? Không hư dưới đất nó hư trên nóc. Không hư trên nóc nó hư plafonde. Nó hư tè le hột me, trong khi đó mình cư sĩ mình quét cho mày cái chuông bò nó hư chỗ nào, đơn giản thôi, đóng mấy cái song ở trên làm cái mái, quý vị có nghe ai nói cái chuông bò bị đột không? tôi chưa nghe, mình 5 giới đơn giản như chuông bò, mà trên đời có cái gì sướng cho bằng giăng võng nằm trong chuông bò, tôi từng thuyết pháp trong chuông bò nè, sung sướng, sung sướng.

Cho nên chuyện thứ nhất đừng nghĩ là giới nhiều rồi dễ tu, sai. Vấn đề là anh có sạch hay không? Xong chưa? Một chuyện.

Chuyện thứ hai. Đề mục nào thích hợp bắt buộc phải tốn tiền rồi, mua sách về coi nha. Quyển A Tỳ Đàm này nè, chứ ngu gì nói, nói làm sao bán, rồi, học đạo là phải có trí huệ. Mà có trí huệ thì không có hành động ngu xuẩn. Nói quyết tẹt ra rồi sao nó mua, phải không? Tu phải có trí mà có trí là phải hơi gian chút, rồi lát giải lao coi nhờ cái vong nào siêng siêng lục kiếm dùm...tại sao tôi không có nhớ là tại vì là in tới ba bốn cái version, có một version là in riêng, rồi có version là in chung, bây giờ cái sổ trang nó lộn tùng phèo rồi, trong đó ghi rất là rõ là cái tánh nào tu cái gì hiểu không ta xong hai câu.

Câu thứ ba là có nên tu chỉ trước tu quán hay không? Dạ lại dốt nữa. Trong Tăng Chi Bộ kinh cái phần bốn pháp Phật dạy như sau.

- Có những người phải tu chỉ trước, quán sau.
- Có những người quán trước, chỉ sau.
- Có những người chỉ quán cùng lúc.
- Và có những người quán không mà thôi.

Nghe kịp không? Thì cái này bắt buộc là phải giới giáo lý. Hai nữa là phải hỏi sư phụ coi mình thuộc về cái loại nào. Còn cái loại thứ năm là không có tu gì hết. Cái loại đó mình mới thêm sao? Thấy đâu có đông đông nhào vô ngồi, rồi ngáp ngái rồi cho vui vậy đó. Đó là hạng thứ năm. Cái hạng này được cái từ chuyên môn nó kêu là mongolian meditation có nghĩa là thiền môn cổ vì giữ môn cho thẳng và giữ cổ cho ngay. Thì đó gọi là thiền môn cổ. Hiểu không? Hạng thứ năm này. Tôi mới thêm vô. Chứ còn trong kinh có bốn thôi.

- Chỉ trước quán sau.
- Quán trước chỉ sau.
- Chỉ quán cùng lúc.
- Hoặc chỉ là tu quán mà thôi.

Hiểu hả? Đây trả lời xong câu hỏi của thầy.

Hỏi:

Nhân tiện sư nói đến hỏi sư phụ đó, thì chưa tới câu hỏi này nhưng mà con thấy có liên quan xin đọc.

Con muốn tìm một vị thầy đúng nghĩa, đúng chánh pháp chọn tu để con nương theo để tu tập. Mong sư cho con biết cách chọn một vị thầy để con theo tu học.

Đáp:

Tôi thưa với bà con thế này, ở trong lớp mình nè, được sĩ với bác sĩ nó đông như quân nguyên vậy đó. Các vị đi hỏi bà bác sĩ, hỏi bà được sĩ, hỏi vậy chứ chỉ giùm cái ông bác sĩ nào tốt, hỏi coi họ có chỉ không, hiểu không? Không, cái đó hỏi thiệt, nó có ba lý do mà họ không có chỉ.

1/ Thứ nhất có thằng nào giỏi bằng tao, xong chưa? Đúng không? Có hiểu không? Thứ nhất là có thằng nào nó giỏi hơn tao.

2/ Thứ hai chỉ có nghĩa là chịu trách nhiệm. Chỉ là chịu trách nhiệm

3/ Cái thứ ba anh phải cho biết anh bệnh gì, anh là phụ khoa hay là nha khoa, nhãn khoa, cái gì khoa chứ còn anh hỏi bác sĩ nào giỏi hiểu không? Cái câu đó quá mơ hồ.

Chỉ có riêng ở Việt Nam là tôi thấy gần chùa siêu lý Phú Định đó có cái ông bác sĩ để cái tên này mới ghê nè. Chuyên khoa hai chấm đa khoa. Các vị hiểu câu này không hả? Tôi cho địa chỉ luôn, Di Bửu Đường, cái nhà thuốc Di Bửu Đường đường Phạm Văn Chí, thì để phía trước để bác sĩ ABCF xong, dưới để chữ chuyên khoa hai chấm đa khoa, mà theo tôi hiểu đã đa làm gì chuyên hiểu không ta? hiểu hả? có nghe hỏi chuyên cái gì? cái gì cũng chuyên, chuyên cái gì đó là cái gì cũng chuyên, vậy đâu có còn nữa, đó cho nên có ba lý do mà không có ai mà chỉ một là ai giỏi bằng mình. Thứ hai là sao ta? Chịu trách nhiệm. Thứ ba là phải biết cái tên đó nó cần cái gì. Khổ vậy đó.

Tôi nhớ hoài. Có cái buổi sinh nhật đó. Sinh nhật của ông bác sĩ mà chuyên ngành tim. Mời bác sĩ bạn bè tới đông lắm dự sinh nhật, cắt bánh rồi hát Happy Birthday tùm lum. Thì tự nhiên có ông bác sĩ mặt buồn hiu, ông cầm điếu thuốc ra ngoài sân ông hút. Thì cái đám sinh viên có, bác sĩ bạn có, chạy ra nó hỏi sao buồn vậy? Nói tao nhìn cái bánh tao buồn bởi vì cái thằng này đó là bác sĩ tim thì cái bánh nó để hình trái tim, rồi tao trị trị rồi biết cái bánh nó để cái gì đó hiểu không? Cho nên mình không có rõ tình hình là mình cũng phải cẩn thận mà may là cái bánh sinh nhật không mà nó thấy phải cẩn thận rồi đây. Thì cái thằng này nó là chuyên khoa tim thì cái đám học trò nó để hành trái tim. Còn bây giờ ông này ông chuyên những cái phần mà cái vụ đại tràng, trực tràng gì đó mà ông chữa trị rồi bây giờ cái bánh sinh nhật ông đang lo không biết nó để cái gì ở trên mà chưa kê có nhiều cái khoa mà khó để hình lắm.

Xin cho con một cái vài đặc điểm để nhận biết được? Có ba đặc điểm sau đây được gọi là minh sư.

1/ Một, không hề có dấu hiệu cho thấy đương sự cần gì ở học trò. Cái dấu hiệu thứ nhất, có ba đặc điểm của minh sư. Cái này kinh không phải tôi. Một là không có dấu hiệu cho thấy vị này cần cái gì đó học trò. tiền bạc hay là pháp lý hay là cái gì là không. Thứ nhất là không có dấu hiệu cho thấy vị này cần gì ở học trò.

2/ Thứ hai đặc biệt quan tâm đến lợi ích của trò, chứ còn mà thầy mà dạy lung tung nhưng mà cứ nghĩ đến chuyện của mình, còn cái chuyện của nó sống chết ra sao thì không được. Cho nên chuyện thứ nhất là ông không nghĩ về ông, thứ hai là ông chỉ nghĩ về mình.

3/ Thứ ba theo thầy từ 3 ngày cho đến một tuần mà không nghe nói tới Phật là thầy đó mình phải bỏ, hiểu không? Không nghe không nói tới Phật mà dặt đi vòng vòng, pháp môn nào không cần biết nhưng pháp môn nào mà có cái chữ... mà có liên hệ.. nghĩa là mình càng theo mà mình càng nhớ tới Phật ấy thì cái pháp ông thầy đó là minh sư. Còn có những trường hợp sau đây thầy chọn cái pháp môn, chế pháp môn riêng và có nhiều vị bị cái bệnh lạ đó là ngằm ngằm cho đệ tử quên Phật chỉ nhớ tới mình thôi.

Có không? Sau này tôi mong các vị sẽ thấy cái đó, thôi nó chém tôi bây giờ, nó chém bà trúng tôi. Nhưng mà tức là nói lung tung nhưng mà cuối cùng cũng muốn học trò nó...cái hình ảnh đức Phật phải mờ đi, thầy này mới rực, sáng rực, cái đó không được, Phật phải là một. Nên nhớ tất cả những gì mà sư phụ ăn, ở, mặc, là cũng của Phật mà ra, những gì mà ông thầy đang dạy cho mình cũng của Phật mà ra, vậy mà cứ tìm cách làm tổ sư soán ngôi. hiểu chữ soán ngôi? là sai.

Cho nên ba đặc điểm của vị sư phụ mà tốt là gì? Một là không có, nghĩa là ông không có mà trực lợi bất cứ là lợi về tinh thần, vật chất, pháp lý gì đó. Nói chung là một là mình không thấy cái dấu hiệu

mà ông cầu cạnh gì ở mình. Hai là ông chỉ nghĩ lợi ích của học trò và thứ ba là Phật bắt buộc, thầy nào... mà Phật là sao? Phật ở đây gồm có hai.

- Một là lúc nào mình cũng thấy rằng ông để Phật trên ông, trên ông thầy.

- Thứ hai, lúc nào cũng lấy lời Phật làm chuẩn. Đó Phật ở đây mình phải gạch hai dòng.

Một là lúc nào cũng xác định là ông dưới Phật hết. Thứ hai là lúc nào cũng tô đậm lời Phật tức là xuất xứ. Hiểu không? Tức là giảng cái gì đi nữa là ông cho mình xuất xứ. Chứ còn tự nhiên mà ông tự biên, tự diễn mà hát cương đó là chết luôn.

Đó là ba đặc điểm của một vị minh sư. Một là quên mình, hai là chỉ nghĩ tới trò, ba là không có rời xa Phật pháp. Đây là ba cái tiêu chuẩn tối thiểu minimum.

Hỏi:

Dạ chúng con kính ơn sư. Chúng con xin qua câu hỏi tiếp theo ạ. Thưa sư, cách chọn trường thiền hay truyền thống thiền nào cho phù hợp?

Đáp:

Dạ thưa bà con, bà con nhớ bốn cái trường hợp hành giả này không?

Chỉ trước quán sau, quán trước chỉ sau, chỉ quán cùng lúc rồi gì nữa? Tu quán mà thôi. Thì mình thứ nhất mình coi mình thuộc về cái nhu cầu nào trong bốn cái đó. Nghe kịp không? Thứ hai là còn nhớ bốn cái điều kiện để mà sống thiện không? Trú xứ. Tu thiền.

- Trú xứ.

- Thầy bạn.

- Thực phẩm.

- Thời tiết.

Có nhớ bốn cái này không ta? Trú xứ, thực phẩm, thầy bạn và thời tiết. Thì mình coi bây giờ đó là bây giờ tôi nói luôn ở bên Miến Điện đó thì mình thấy:

- Dòng U Pandita là cái gì ta? Là phòng xẹp.

- Mahashi là phòng xẹp đúng không?

- Shwe-oo-min là quán tâm.

- Goenka là quán thọ. Hiểu không?

- Nhưng còn đặc biệt là có Pa Auk là chỉ trước quán sau nghe kịp không ta?

Thì mình phải bắt buộc phải tìm hiểu chứ không thể nào mà ở trong nhà xách vali bay cái ào vô cái thiền viện đó thì không được phải đánh một vòng. Và tôi nhớ tôi đã làm cái cuốn mà kinh nghiệm thiền quán nhớ không? Đó là trong đó cung cấp cho bà con một mớ thông tin cũng không hề nhỏ, mà nói vậy thì giống như bán sách nữa khô thiệt, một cuốn lời không có bao nhiêu hết, mà lời con khi móc gì, bà con biết tất cả cái tiền bán sách là biết đồ vô đâu không? 10 cái thạch đăng, 10 cái thạch đăng ở Kalama đó. Thạch đăng là gì? người Nhật cái thạch đăng của họ là một mỗi cạnh nó chỉ có ba cho đến bốn tác thôi nhưng mà thạch đăng của Kalama mỗi cạnh 2m cách mặt đất 2m cái lòng của nó mỗi cạnh 2m một ông tây bà đầm có thể chun vô trong đó nằm được hiểu không? ở xa nhìn như là cái đèn Nhật nhưng mà lại gần là ngủ được và bao nhiêu tiền bán sách là tôi đồ hết vô trong 10 cái thạch đăng đó, để bà con về đó là tu trong đó rất là ổn, là cứ tầm tầm là khoảng chừng 10 cái thạch đăng như vậy đó thì nó nằm rải rác, thì 10 cái vậy thì tôi để khoảng hai nhà tắm, hai toilet nằm riêng, thì tôi đang cân nhắc coi gắn chung hay gắn riêng thì cái đó tính sau, nhưng mà trước mắt thì phát cho người cái cuộc. Thì chứ bây giờ.. hỏi đó có người cũng hứa vẽ rồi phát thảo rồi tùm lum mà tôi thấy... tôi nổi điên, tôi nói đẹp không có làm cho lắm gì hết, cứ phát đưa cái cuộc, tối nam một cái chai, nữ cái thao đó mệt quá, rồi nói cái gì quên mất rồi, à cái vụ tu thiền đó giờ dất tôi đi xa quá, đi anh đi xa quá.

Rồi thì như vậy muốn tìm cái truyền thống nào thích hợp là phải đảo một vòng ngoài cái đợc còn phải có chữ đi, đợc xong rồi phải đi. Đi thì nhớ bốn cái đó không? trú xứ, thực phẩm, thầy bạn và thời tiết, bốn cái này là không thể nào... thực phẩm, hỏi thiệt bà con ở đây có ai muốn đi tu Miến Điện không? có không? không ai giờ tay hả? thì mình phải hỏi câu đó trước, mình mới biết mới hỏi câu thứ hai là bà con có ăn nổi thực phẩm không? chị Hồng nè, chị Hồng của chúng ta là ăn dễ vô địch. Nhưng mà bà cũng gặm vài bữa là cái mặt mày tái mét, đâu phải dễ.

Rồi thời tiết, nói thiệt cho đến bây giờ tôi biết chỉ có Shan State. Miến Điện nó có nhiều vùng. Cái vùng Shan tức là từ Kalama đổ xuống hồ Inle đó là mát, Tachileik mát, Heho mát, Mogok mát tôi

biết cái bốn chỗ đó là trong cái khu vực Shan State thì Pyin Oo Lwin là một, Heho là hai, Mogok là ba, Tachileik là bốn, chỉ có bốn vùng này là mát thôi, mà bốn vùng này nằm cạnh nhau đây còn ngoài ra là các vị biết cách đây mấy hôm là Mandalay đó 40, 45°C, 43, 45°C dao động mà trong khi Kalama của chúng ta chỉ đúng 26°C thôi, chênh lệch 20°C mà các vị biết khoảng cách bao nhiêu không? 70 km. Tại sao? Vì chúng ta, cái Mandalay nằm dưới đây. Chúng ta nằm ở đây 1200m chiều cao C level. Cho nên cách 70 cây nhưng mà chênh lệch 20°C. Cho nên làm gì làm thì tôi nghĩ chắc cũng về mát mát mà ở. Kalama có một điểm mà tôi phải khoe, khoe hoài đó là nắng đỏ mặt, nhưng có cái gì che mát, che cái người mình là không nóng.

Còn mấy chỗ khác ở trong nhà vẫn nóng, che dù nội nón vẫn nóng, nhưng Kalama chỉ cần có cái gì nó che cái mặt của mình thôi là nó mát hiểu không? Có ai ở Đà Lạt chắc biết cái này, chắc chỗ cô Diệu Tâm chứ không được gì, được không? nắng chang chang, mình che cái mặt mình nó mát.

Hỏi:

Chúng con xin qua câu hỏi tiếp theo ạ. Kính thưa sư. Vua Bình Sa Vương là một vị Thánh cư sĩ Tu Đà Hoàn nhưng khi Ngài mất với Tâm sân, nên sanh thành một vị đại dạ xoa thần lực.

Thưa sư, vị Thánh Tu Đà Hoàn thì không còn bị đọa. Như vậy có phải vị đại dạ xoa này ở cõi dục thiên không?

Đáp:

Không biết người hỏi là ai vậy? Hỏi mà không có không có học kỹ. Không có vua nào chết bằng Tâm sân hết, NO, không có. Bà con hôm qua tôi nghe tôi giảng mà không hiểu lời của tôi.

Ngay cả người bị đại nạn chết thảm, đại nạn chết thảm mà còn là phàm phu. Nghe cho kỹ nha.

Phàm phu mà bị đại nạn chết thảm, ruột rời, máu phọt có vôi. Nhưng mà nếu mà người nó đủ duyên đắc đạo thì trước lúc mà đắc đạo nó có một khoảnh khắc nó phải khinh an và phi lạc để cho cái Tâm Thánh trí nó xuất hiện. Đó là cái luật. Đó là cái luật.

Cái luật ở trong A Tỳ Đàm mà lẫn trong Kinh Tạng đều nói rõ đó. Dầu bị đại nạn mà chết thảm ấy.

Thí dụ như bị cọp ăn hay là té núi gì đó mà trước cái lúc cận tử là phải có một khoảnh khắc phi lạc, khinh an. Rồi từ trên cái nền đó thì cái Tâm thánh trí nó mới xuất hiện được. Đó là chuyện thứ nhất.

Chuyện thứ hai nói rằng vua Bình Sa Vương mà chết bằng Tâm sân là do mình nói, chứ còn mà cái chuyện đắc đạo từ phàm mà lên Thánh nó mới khó, chứ còn trước khi mà ông bị chết ông phải là Thánh không? đó, cái tôi cần nói là cái đó thì từ phàm mà lên Thánh mà người ta còn có một khoảnh khắc an lạc để đắc, nói vì ông đã là Thánh ngay lúc bị giam mà hiểu không và ông Bình Sa Vương trước khi mà ông tắt thở ông đắc nhị quả. Cho nên ông đâu có cái vụ ông đau đớn gì đâu.

Cái chữ Dạ Xoa đây đó, là một cái từ gọi là từ nặng, ông là một vị đại thiên ở cõi Tứ Thiên Vương nhưng mà ông nằm ở trong cái nhóm gọi là bộ tướng của Vaiśravaṇa Tỳ Sa Vương mà cái vị đó là vua Dạ Xoa, cho nên vị này được cũng được gọi là Dạ Xoa chứ thật ra, thì cái thân tướng thần lực của vị đó là chư thiên, chứ không phải là nanh vuốt, ăn thịt sống máu tươi là không, nhớ cái đó nha nhớ và dạ xoa cũng có bốn hạng.

1/ Dạ xoa là người Vô nhân.

2/ Dạ xoa là người Nhị nhân.

3/ Dạ xoa là người Tam nhân.

4/ Và Dạ xoa Thánh nhân.

Nhớ cái đó nha. Và vua Bình Sa Vương tuy nói là Dạ Xoa mình tưởng là đọa thì không phải. Ông là một vị đại thiên tử nhưng mà sở dĩ gọi là Dạ Xoa vì ông nằm ở trong cái đám là tùy tùng của Tỳ Sa Môn.

Chúng con xin thỉnh sư giải lao.